

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci și cinci

Transformarea simbolică: Deslușirea misterului Necurmatei în Cartea lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-09

„Necurmatul” din cartea lui Daniel a fost recunoscut de William Miller drept un simbol al Romei păgâne sau al păgânismului, dar în zilele din urmă el este simbolul respingerii adevărilor fundamentale ale lui William Miller. El reprezintă sfârșitul unei răzvrățiri care a început în 1863, odată cu respingerea înțelegerii lui Miller privind „cele șapte vremi” ale lui Moise din Leviticul douăzeci și șase. Când adventismul a respins identificarea corectă a „necurmatului” ca păgânism, a transformat simbolul lui Satana într-un simbol al lui Hristos. Isaia identifică această lucrare ca fiind o răsturnare a lucrurilor. Respingerea „necurmatului” a fost consacrată în anii 1930 (a treia generație a adventismului), însă fusese o controversă încă din 1901 (a doua generație a adventismului). Ca și în Israelul antic, o respingere progresivă a adevărului a dus la acceptarea unei erori care conținea elementele păcatului de neiertat.

Păcatul neiertabil, pentru iudeii căutători de pricină, s-a manifestat atunci când au identificat lucrările săvârșite de Hristos drept lucrările lui Satana. Israelul antic este simbolul prin excelență al Israelului modern, iar Israelul modern a făcut tocmai acest lucru, doar că invers. Au luat lucrările lui Satana (păgânismul) și au atribuit acele lucrări lui Hristos. Răzvrătirea Israelului antic include alegerea lui Satana drept împăratul lor.

Deci Pilat, auzind cuvântul acela, L-a adus pe Iisus afară și a șezut în scaunul de judecată, în locul numit Pardosit, iar evreiește, Gabbatha. Și era ziua pregătirii Paștilor, cam pe la ceasul al șaselea; și a zis iudeilor: Iată Împăratul vostru! Dar ei au strigat: Ia-L, ia-L, răstignește-L! Pilat le-a zis: Pe Împăratul vostru să-L răstignesc? Au răspuns arhieriei: Noi nu avem împărat decât pe Cezar. Atunci L-a predat lor ca să fie răstignit. Și au luat pe Iisus și L-au dus. Ioan 19:13-16.

Pilat a fost reprezentantul Romei păgâne, iar Sora White identifică drept Satana balaurul care a fost aruncat din cer în Apocalipsa, capitolul doisprezece; dar, într-un sens secundar, balaurul este, de asemenea, Roma păgână. Balaurul este, așadar, simbolizat prin "necurmata". Sfârșitul răzvrătirii Israelului antic, când au proclamat public: "N-avem alt împărat decât Cezarul", a reprezentat declarația lor publică că erau supușii împăratului lor, iar împăratul lor era Satana. Acea răzvrățire împotriva lui Dumnezeu ca Împărat a început în zilele profetului Samuel, când L-au respins pe Dumnezeu ca împărat al lor și au cerut să li se dea un împărat omenesc, ca să fie ca celelalte neamuri.

Atunci toți bătrânii lui Israel s-au adunat laolaltă și au venit la Samuel, la Rama, și i-au zis: Iată, tu ești bătrân, iar fiii tăi nu umblă pe căile tale; acum rânduiește-ne un împărat care să ne judece, ca toate neamurile. Dar lucrul acesta n-a plăcut lui Samuel, când au zis: Dă-ne un împărat ca să ne judece. Și Samuel s-a rugat Domnului. Și Domnul i-a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți vor spune, căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat,

ca să nu mai domnesc peste ei. După toate faptele pe care le-au făcut din ziua când i-am scos din Egipt și până în ziua de azi, părăsindu-Mă și slujind altor dumnezei, tot așa fac și cu tine. 1 Samuel 8:4-8.

Israelul din vechime nu a recunoscut niciodată că Îl respinsese pe Dumnezeu, nici că dorința lor de a avea un împărat pământesc avea să ajungă până acolo încât să-L răstignească pe Mesia și să-L aleagă pe Satana drept împărat al lor. Răzvrătirea lor a fost ascunsă de ochii lor de propriile lor concepții de îndreptățire de sine, potrivit cărora, în pofida faptului că Îl respinseseră pe Dumnezeu, ei erau totuși poporul ales, căci, la urma urmelor, socoteau ei, Dumnezeu încă păstra o sfântă slujire profetică, chiar și după Samuel.

Ei au interpretat greșit lucrarea profetică a profeților, crezând că prezența profeților lui Dumnezeu dovedea că ei erau poporul ales al lui Dumnezeu. Nu vedeau că erau departe de Dumnezeu și că profeții căutau să-i aducă înapoi la Dumnezeu, căci interpretau activitatea profeților drept dovadă a călăuzirii lui Dumnezeu. Aceasta, în ciuda respingerii lor continue a tuturor mesajelor profeților care le erau trimise. Aceeași amăgire a venit asupra Adventismului în 1863.

Adventismul a respins mișcarea care fusese adusă laolaltă prin slujirea lui William Miller și a ales să devină o biserică înregistrată legal în același an în care a respins mesajul lui Moise cu privire la „șapte vremuri”, așa cum a fost transmis de Ilie (William Miller). În același an a produs o planșă profetică contrafăcută, care nu mai putea fi citită și nu mai putea „vorbi”, potrivit cu Habacuc 2, versetul 3, deoarece necesita o fișă explicativă pentru explicarea ei. Tăblițele lui Habacuc puteau fi citite în forma în care existau și, prin urmare, puteau „vorbi”.

Adventismul a refuzat să-și supună vreunei autoexaminări decizia luată în 1863, căci, la urma urmei, avea profetesa în mijlocul său, fapt ce dovedea că era poporul rămășiței identificat în cartea Apocalipsei, care avea Duhul Profeției. Ei au manifestat același duh și aceeași atitudine ca Israelul din vechime, iar răzvrătirea care a început odată cu respingerea întâiei nestemate descoperite de Miller a dus, în cele din urmă, la respingerea, de asemenea, a identificării lui Miller a nestematei „Necurmatul”.

Israelul modern a respins înțelegerea lui Miller cu privire la „the daily”, un simbol al Romei păgâne, care, la rândul ei, este un simbol al lui Satana, și a susținut că „the daily” este un simbol al lui Hristos. Cu alte cuvinte, Israelul modern a ales să accepte un simbol satanic drept simbol al lui Hristos. Așa cum Israelul antic a proclamat că nu are alt rege decât Cezar, un reprezentant al Romei păgâne, care este un simbol al lui Satana.

În ceea ce privește aplicarea profetică, cea alegere impunea ca Israelul modern să fie nevoit să redefinească capitolele șapte, opt și nouă din Daniel, care erau tocmai capitolele reprezentate de râul Ulai și au constituit sporirea cunoștinței în istoria millerită. Ar fi constrânși să modifice acele capitole, căci capitolul opt face în mod direct referire la „necurmatul” de trei ori.

Constrânși de istoria în care vedenia de la râul Ulai a fost desigilată, Milleriții nu puteau vedea nicio altă împărăție pământească înainte ca Hristos să Se întoarcă și să-Și întemeieze împărăția Sa veșnică, așa cum este reprezentată în capitolul doi din Daniel. Prin urmare, ei au tratat a patra

împărăție, Roma, drept o singură împărăție cu două aspecte. Aceste două aspecte erau reprezentate în mod direct în capitolele șapte și opt din Daniel. Daniel arată că vedenia pe care a primit-o în capitolul opt trebuia înțeleasă în legătură cu vedenia din capitolul șapte.

În anul al treilea al domniei împăratului Belșatar, mi s-a arătat mie, Daniel, o vedenie, după aceea care mi se arătase întâia oară. Daniel 8:1.

Vedenia "care i s-a arătat" lui Daniel "la început" a fost vedenia din capitolul al șaptelea.

În anul dintâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a avut un vis și vedenii ale capului său pe patul său: apoi a scris visul și a făcut cunoscut cuprinsul lucrurilor. Daniel 7:1.

Cele două vedenii reprezintă două aspecte ale împărățiilor din profeția biblică, care fuseseră prezentate mai întâi în capitolul doi din Daniel. Cele patru împărății ale Babilonului, Medo-Persiei, Greciei și Romei sunt reluate în capitolul șapte, iar apoi din nou în capitolul opt, însă cu o deosebire între elementele politice ale celor patru împărății și elementele lor religioase. În Daniel, capitolul șapte, împărățiile sunt înfățișate prin fiare de pradă, iar în capitolul opt aceleași împărății sunt prezentate prin animale ale sanctuarului. Daniel dorea să înțeleagă vedenia din capitolul șapte, iar Gabriel a venit la el ca să-i explice.

Eu, Daniel, m-am întristat în duhul meu în lăuntru trupului meu, și vedeniile capului meu m-au tulburat. M-am apropiat de unul dintre cei ce stăteau de față și l-am întrebat despre adevărul tuturor acestor lucruri. El mi-a vorbit și m-a făcut să cunosc tâlcuirea lucrurilor: Aceste fiare mari, care sunt patru, sunt patru împărați care se vor ridica din pământ. Dar sfinții Celui Preaînalt vor lua în stăpânire împărăția și o vor stăpâni în veci, în vecii vecilor. Daniel 7:15-18.

Daniel a fost înștiințat că cele patru fiare erau patru împărății pământești care aveau să existe până când Împărăția veșnică a lui Dumnezeu avea să fie întemeiată, în concordanță cu capitolul al doilea din Daniel. Urmau să existe patru împărății pământești care aveau să preceadă venirea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată în capitolul al doilea de piatra tăiată din munte, care a umplut întregul pământ.

Sora White a dus înțelegerea millerită a acelor patru împărății cu mult dincolo de limitele sale, atunci când a abordat fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa, capitolul treisprezece.

„În acest punct este introdus un alt simbol. Spune profetul: ‘Am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne ca ale unui miel.’ Versetul 11. Atât înfățișarea acestei fiare, cât și modul în care se ridică indică faptul că națiunea pe care o reprezintă este diferită de cele prezentate sub simbolurile precedente. Marile împărății care au stăpânit lumea i-au fost prezentate profetului Daniel ca fiare de pradă, ridicându-se atunci când ‘cele patru vânturi ale cerului băteau marea cea mare.’ Daniel 7:2. În Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, un înger a explicat că apele reprezintă ‘popoare, mulțimi, neamuri și limbi.’ Apocalipsa 17:15. Vânturile sunt un simbol al conflictului. Cele patru vânturi ale cerului bătând marea cea mare reprezintă scenele înfricoșătoare de cucerire și revoluție prin care împărățiile au ajuns la putere.” The Great Controversy, 439.

Fiarele sunt simboluri ale cuceririlor săvârșite pe măsură ce împărățiile se ridicau la putere. O fiară de pradă reprezintă, în mod profetic, puterea politică, economică și militară a unei împărății. Aceleași împărății, reprezentate în Daniel, capitolele doi și șapte, sunt reprezentate și în capitolul opt, dar acolo ele sunt toate asociate cu elemente provenite din sanctuarul lui Dumnezeu și, astfel, reprezintă elementul religios al împărățiilor, fiindcă toate au fost o uniune dintre Biserică și Stat.

În al treilea an al domniei regelui Belșatar mi s-a arătat o vedenie, mie, lui Daniel, după aceea care mi se arătase la început. Și am văzut într-o vedenie; și s-a întâmplat că, pe când vedeam, eram la Susa, în palat, care este în provincia Elam; și am văzut într-o vedenie și eram lângă râul Ulai. Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut, și iată, stătea înaintea râului un berbec care avea două coarne; iar cele două coarne erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, și cel mai înalt s-a ridicat la urmă. Am văzut pe berbec împingând spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi, încât nicio fiară nu putea sta înaintea lui și nu era cine să scape din mâna lui; ci a făcut după voia lui și s-a mărit. Și pe când cugetam, iată, un țap a venit dinspre apus, pe fața întregului pământ, și nu atingea pământul; iar țapul avea un corn însemnat între ochi. Și a venit la berbecul care avea două coarne, pe care îl văzusem stând înaintea râului, și s-a năpustit asupra lui în furia puterii lui. Și l-am văzut apropiindu-se de berbec; s-a umplut de mânie împotriva lui, a lovit berbecul și i-a sfărâmat cele două coarne; și nu era putere în berbec ca să stea înaintea lui, ci l-a aruncat la pământ și l-a călcat în picioare; și nu era nimeni care să izbăvească berbecul din mâna lui. De aceea, țapul s-a mărit foarte mult; și, când s-a întărit, cornul cel mare s-a frânt; și în locul lui au crescut patru coarne însemnate, către cele patru vânturi ale cerului. Daniel 8:1-8.

Capitolul al optulea începe cu Daniel afirmând că el trăia atunci în istoria primului regat al profeției biblice (Babilonul), însă vedenia sa nu identifică niciun simbol menit să reprezinte Babilonul, căci ea începe cu berbecul care reprezenta al doilea regat pământesc, Medo-Persia. Absența unui simbol al Babilonului este deliberată, căci o trăsătură principală a Babilonului este aceea că el reprezintă un regat care este înlăturat, apoi restaurat, așa cum este ilustrat de „cele șapte vremi” în care Nebucadnețar a trăit ca o fiară. În acele „șapte vremi” este reprezentat un element al Babilonului spiritual (papalitatea), căci papalitatea este regatul care este dat uitării timp de șaptezeci de ani simbolici, în cursul cărora ea a avut o rană de moarte. Faptul că Daniel precizează că primește vedenia „în al treilea an al domniei regelui Belșatar” identifică Babilonul ca regatul care precede al doilea regat, Medo-Persia, însă subliniază Babilonul ca regatul ascuns, sau uitat, care este dat uitării în zilele unui singur rege.

Fiarele din capitolul opt nu sunt fiare de pradă; ele sunt animale de jertfă care erau folosite în serviciul sanctuarului. A patra împărăție este reprezentată ca „un corn mic”, nu ca o fiară; însă coarnele făceau parte din sanctuarul lui Dumnezeu, căci altarele din sanctuarul lui Dumnezeu aveau coarne ca parte a alcătuirii lor.

Nu numai că cele patru împărății ale profeției au fost reprezentate de Daniel prin termeni ai sanctuarului, ci și narațiunea capitolului conține mai multe cuvinte derivate în mod direct din serviciul sanctuarului lui Dumnezeu. Narațiunea din capitol este prezentată prin cuvinte ebraice extrase din serviciul sanctuarului, iar actul aducerii unei ofrande în cadrul serviciului sanctuarului

este, de asemenea, integrat în structura capitolului. Faptul că Daniel a asociat în mod intenționat capitolele șapte și opt le permite celor care doresc să vadă că, în capitolul șapte, este identificată arta guvernării statale a împărățiilor profetiei biblice, iar în capitolul opt este identificată arta conducerii ecleziastice a împărățiilor profetiei biblice.

Adventismul a fost constrâns să ascundă acest fapt prin basme satanice, căci această recunoaștere dezvăluie că nestematele lui Miller au fost întocmai așa cum Dumnezeu le rânduse să fie. Respingerea înțelegerii lui Miller cu privire la „the daily” echivalează cu afirmația că „Dumnezeu n-a avut pricepere”, întrucât ei susțin că atunci când Dumnezeu i-a dat lui Miller cadrul (prin slujirea îngerilor sfinți), acesta nu a fost exact.

Cu adevărat răsturnarea lucrurilor voastre va fi socotită ca lutul olarului: căci va zice oare lucrarea despre cel ce a făcut-o: El nu m-a făcut? sau va zice lucrul întocmit despre cel ce l-a întocmit: N-a avut pricepere? Isaia 29:16.

Cadrul lui Miller era structura profetică pe care el a recunoscut-o și a folosit-o, dar, începând din 1863, adventismul s-a întors la aplicațiile teologice ale protestantismului apostat și ale catolicismului, pentru a ascunde nestematele visului lui Miller. Adventismul a acceptat un cadru fals (lucrul plăsmuit), pentru a respinge lucrarea și, de asemenea, pe Făcătorul lucrării. Procedând astfel, ei susțin că Făcătorul lucrării nu are pricepere. Respingerea aceluia cadru a fost și este încă o respingere a creșterii cunoștinței care a fost desigilată în 1798. Cei care resping creșterea cunoștinței resping lucrarea și pe Făcătorul lucrării, iar în termenii lui Daniel ei erau „cei răi”.

Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; dar cei răi vor face răul; iar niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:10.

„Cei răi vor face răul”, indicând astfel o respingere a adevărului care escaladează în mod progresiv. Respingerea cadrului de către cei răi este o respingere a lui Dumnezeu, iar, la rândul Său, Dumnezeu îi respinge pe cei răi pentru respingerea pe care ei încearcă să o înfăptuiască printr-un cadru contrafăcut.

Poporul Meu piere din lipsa cunoștinței: fiindcă ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi fii preot: fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Poporul lui Dumnezeu — "preoții" lui Dumnezeu din 1844 până în 1863 — a fost respins pentru lipsa "cunoștinței" care a fost sporită prin lucrarea lui William Miller. Este important să avem în vedere contextul versetului șase din Osea, căci contextul identifică o răzvrătire tot mai accentuată împotriva adevărului, reprezentat sub forma "cunoștinței".

Ascultați cuvântul Domnului, fiii lui Israel: căci Domnul are o pricină împotriva locuitorilor țării, pentru că nu este nici adevăr, nici îndurare, nici cunoașterea lui Dumnezeu în țară. Jurând, mințind, ucigând, furând și săvârșind adulter, se dezlanțuie, și sângele se atinge de sânge. De aceea, țara se va jeli, și tot cel ce locuiește în ea va tânji, împreună cu fiarele câmpului și cu păsările cerului; ba chiar peștii mării vor fi luați. Totuși, nimeni să nu se certe, nici să nu mustre pe altul; căci poporul tău este ca cei ce se ceartă cu preotul. De aceea vei cădea ziua, iar prorocul va cădea cu tine noaptea, și pe mama ta o voi nimici. Poporul Meu este nimicit din

lipsă de cunoaștere; fiindcă ai lepădat cunoașterea, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi mai fii preot; pentru că ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Pe măsură ce s-au înmulțit, au păcătuit împotriva Mea; de aceea le voi preschimba slava în rușine. Mănâncă păcatul poporului Meu și își ațintesc inima asupra nelegiurii lor. Și va fi: ca poporul, așa și preotul; și-i voi pedepsi pentru căile lor și le voi răsplăti faptele lor. Căci vor mânca și nu se vor sătura; vor desfrâna și nu se vor înmulți, pentru că au încetat să ia aminte la Domnul.

Curvia și vinul și mustul iau mintea. Poporul Meu își cere sfat de la lemnul său, iar toiagul lui îi vestește; căci duhul curviilor i-a făcut să răătăcească, și au curvit, depărtându-se de sub Dumnezeul lor. Aduc jertfe pe vârful munților și ard tămâie pe dealuri, sub stejari, plopi și ulmi, pentru că umbra lor este bună; de aceea fiicele voastre vor curvi, iar soțiile voastre vor preacurvi. Nu le voi pedepsi pe fiicele voastre când vor curvi, nici pe soțiile voastre când vor preacurvi, căci ei înșiși se însoțesc cu desfrânatele și aduc jertfe împreună cu femeile desfrânate; de aceea poporul fără pricepere va cădea. Chiar dacă tu, Israele, te dedai la curvie, totuși Iuda să nu se facă vinovat; nu vă duceți la Ghilgal, nu vă suiți la Bet-Aven și nu jurați: Viu este Domnul! Căci Israel dă înapoi ca o junincă îndărătnică; acum Domnul îi va paște ca pe un miel într-un loc larg. Efraim s-a alipit de idoli: lăsați-l. Băutura lor s-a acrit; s-au dedat necurmat la curvie; cârmuitorii ei iubesc rușinea: Dați! Vântul a înfășurat-o în aripile sale, și vor fi făcuți de rușine din pricina jertfelor lor. Osea 4:1-19.

Avertismentul lui Osea este că „Domnul are o pricină cu locuitorii țării, pentru că nu este nici adevăr, nici milă, nici cunoștință de Dumnezeu în țară.” Adventismul este poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă. În ziua în care omul cu mătura pentru gunoi intră în camera lui Miller, Adventismul, incluzând poporul, preoții, prorocii, „poporul care nu înțelege va cădea”, căci se vor alipi de idoli. Idolii lor sunt învățăturile lor contrafăcute, țesute într-o structură contrafăcută.

Răzvrătirea reprezentată de respingerea sporirii cunoștinței este o escaladare progresivă a răzvrătirii, care ajunge la punctul în care timpul lor de probă se încheie cu declarația potrivit căreia ei sunt alipiți de doctrinele contrafăcute care sunt măturate din camera lui Miller. Răzvrătirea lor este reprezentată drept săvârșirea neconținută a curviei. Începând din 1863 și până la închiderea timpului de probă, ei se răzvrătesc neconținut, până când sunt vărsați din gura Domnului.

Răzvrătirea prin respingerea cunoașterii a fost reprezentată de adulterul pe care îl săvârșeau „în mod continuu”, iar, deși nu este vorba despre același cuvânt ebraic, sensul este același ca al cuvântului ebraic „tamid”, care înseamnă „continuu” și care este tradus drept „cel zilnic” în cartea lui Daniel.

Vom continua studiul nostru al celor patru împărății din profeția biblică în articolul următor.

Atunci am văzut, cu privire la „Necurmatul”, că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia celor care au proclamat strigătul orei judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „Necurmatului”; dar de la 1844 înapoi, în mijlocul confuziei, au fost îmbrățișate alte vederi, iar întunericul și confuzia au urmat. Review and Herald, 1 noiembrie 1850.